

Nemusíš říkat "Královno", jestli ti to zní cize.
Nemusíš říkat "Paní", jestli ti to nic neříká.
Nemusíš říkat "Ctihodná nádobu", jestli tomu nerozumíš.
Řekni "Marie", nebo jen "Ty" -- jak chceš.
Jen když pro tebe bude tím, čím být má:
Matkou.

K A L E N D Á R I U M

1. 2. neděle velikonoční

2. sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3. svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
6. bl. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka

5. 6. neděle velikonoční

12. slavnost Nanebevstoupení Páně - začíná devítidenní příprava na slavnost Seslání Ducha svatého

14. svátek sv. Matěje, apoštola

12. 7. neděle velikonoční - den modliteb za sdělovací prostředky

16. svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech

22. slavnost Seslání Ducha svatého - Boží hoř svatofušní

- končí doba velikonoční

26. sv. Filipa Merino, kněze

29. slavnost Nejsvětější Trojice

30. bl. Zdislava
31. svátek Navštívení Panny Marie - svátek Mariánského roku

P O V Í D K A N A K V Ě T E N

Panna Maria zachraňuje před gilotinou

Tento příběh se stal před dávnými lety jednomu francouzskému šlechtici v době Francouzské revoluce. Později o tom vyprávěl:

Už delší dobu jsem byl ve vězení v Paříži a spolu se stovkou dalších jsem čekal na vykonání rozsudku smrti. Jednoho rána do naší cely vstoupil žalářník a nahlas přečetl jména těch, kteří měli toho dne jít pod gilotinu. Těch jmen bylo asi padesát, a moje bylo mezi nimi. Nastal smutek. Jední plakali, jiní kleli, další však chválili Boha a děkovali mu za vysvobození ze žaláře.

Všichni vybraní už byli z cely venku, jen já jsem ještě nebyl připraven. "Prosím vás, počkejte chvílku," volal jsem na žalářníka, "dnes v noci mi sem někdo zapadla medailka a nemůžu ji najít. Bez ní přece nepůjdu!"

"Medailka, jaká medailka?" zakřičel na mě netrpělivě. "Ne přece moje medailka," odpověděl jsem a dál jsem spěšně přehraboval slámu, na které jsem spal.

"Jdeš!" - "Prosím vás, ještě chvílku," prosil jsem ho na kolienou. "Celý život ji nosím a teď - na poslední cestu..." hlas se mi zlomil.

Čekal jsem, že se rozzuří, zavolá stráž a nechá mě odvést násilím. Ale místo toho mi zcela klidně řekl: "Ne dobře, tak si tu dnes zůstanete bez medailky a zítra i s ní půjdete na popravu." S těmi slovy vyběhl, zabouchl za sebou dveře celý a zankl je. V tu samou chvíli jsem medailku zahlédl. Volal jsem žalárnika zpět, ale neslyšel mě a odešel. Vroucně jsem políbil ten malý obrázek Panny Marie, jako by mi právě zachránil život.

Druháho dne ráno se sošť otevřely dveře a vešel úplně jiný žalárník, kterého jsme neznali. Přečetl jsme těch, kteří měli jít na smrt. Já jsem mezi nimi nebyl. Zřejmě mě považovali už za popraveného.

Asi po dvou dnech se nejednou vešel strážní poplach: "Hebí!" Vzápětí se rozlétly dveře celý a hlas, který mi připomněl prvního žalárnika, zavolal: "Zachraň se, kdo můžeš!"

Rychle jsme pochopili, že požár nevznikl náhodou, ale že měl věznům dopomoci k útěku. Byl jsem mezi prvními, kteří této příležitosti využili. To bylo moje štěstí, protože strážci se brzy vzpamatovali a obsadili všechny výchozy. Já však jsem, chráněn touto, zůstal v uličkách města.

Po několika dnech jsem se šťastně dostal k německé hranici. Dávny přítel mého otce mi pak dal peníze na další cestu. Měl jsem jediné přání - setkat se se svou ženou a dvěma dcerkami, které se po mém odsouzení rozhodly opustit vlast a usadit se někde v Německu, nejráději v katolickém Porýní. Víc jsem o nich nevěděl. Jistě mě už dávno považovali za oběť revolucionářů.

Usilovně jsem prohledával všechna města i vesnice podél Rýna. Byl jsem rozhodnut najít své nejdřívší za každou cenu - bez nich mě ani zachránit život netěšil.

Uplynuly dva roky a mé pátrání stále nepřinášelo výsledek. Pomalu jsem ztrácel naději. Jedného dne jsem ráno zašel do kostela na měi svatou, jak jsem to dělal každý den. Po měi svatě jsem zašel do postrovní kaple a tam jsem si všiml ženy ve skutečných šatech a dvou děvčátek, jak klečí před obrazem matky Boží. Jistě to byla matka s dcerkami. Stál jsem asi patnáct nebo dvacet kroků za nimi, takže jsem jim neviděl do obličejů, ale nejednou jsem cítil, že jsem u cíle svého hledání. Nebyl jsem si však zcela jist, a tak jsem vyběhl z kaple a postavil se v kostele za sloup tak, abych uviděl každého, kdo bude vycházet, a sám abych zůstal nepozorován.

Po čtvrt hodině, která mi připadala jako věčnost, konečně všechny tři vyšly z kostela. Nemýlil jsem se, byly to ony! Nedokážu popsat, jak mi v tu chvíli bylo. Stál jsem jako přimrazený a neodvážil se k nim přijít a obejmout je, sčkoliv jsem se na tento okamžik tak dlouho těšil. Vyšel jsem za nimi a zpozřděl je sledoval, abych zjistil, kde bydlí. Od místních lidí jsem se dověděl, že tu žijí asi rok.

Když jsem se konečně trochu vzpamatoval a sebral odvalu, která mi nejednou po tom všem hledání a pátrání chyběla, šel jsem do onoho domu. Nebudu popisovat naše shledání, řeknu jen, že první, co jsme udělali, když objetí povolilo, bylo, že jsme si všichni čtyři klekli a z celého srdce poděkovali Tomu, který nás celou dobu chránil a tak podivuhodně vedl ke šťastnému shledání, i naší dobré matce, Panně Marii.

A podívejte - končil starý šlechtic své vyprávění - medailku Panny Marie, která mi tehdy zázkreem zachránila život, nosím pořád, a vezmu si ji s sebou i do hrobu.

*****

ROK PANNY MARIE

NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE

V těch dnech se Marie vydala na cestu a spěchala do hor do města Judeva. Vešla do domu a pozdravila Alžbětu. Když

Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, pohnulo se dítě v jejím těle; byla naplněna Duchem svatým a zvolala velikým hlasem: "Požehnaná jsi naše všechny ženy a požehnaný plod tvého těla. Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?" Hle, jsknulo se zvuk tvého pozdravu dotkl svých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle. A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána."

Mária řekla:

Duše má velebí Pána
 a můj duch jáse v Bohu, mému spasiteli,
 že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení.
 Hle, od této chvíle budou mne blahoslovit všechna pokolení,
 že se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný.
 Svaté jsou jeho jméno
 a milosrdenství jeho od pokolení do pokolení
 k těm, kdo se ho bojí.
 Prokázal sílu svým ramenem,
 rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně;
 vladaře svrhl s trůnu a ponížené povýšil,
 hladově nasýtil dobrými věcmi
 a bohaté poslal pryč s prázdnou.
 Ujal se svého služebníka Izraele,
 pamětliv svého milosrdenství,
 jež slíbil našim otcům,
 Abrahamovi - jeho potomkům na věky."

Maria zůstala s Alžbětou asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

/Lk 1,39-56/

Tento úryvek evangelia svatého Lukáše je prozářen velikou radostí. Zase bychom si z něj mohli vybrat celou řadu námětů k úvaze:

Maria není zaměstnána jen sama sebou. I tehdy, když se dovídá, že si ji Pán vyvolil jako jedinou mezi všemi, aby byla matkou jeho Syna, má srdce otevřené pro ty, kdo jí potřebují - v tuto chvíli to je její příbuzná Alžběta, která v pokročilém věku očekává narození dítěte. Maria k ní ochotně spěchá a zůstává u ní, než se dítě narodí.

Celá bytost Mariina je prozářena přítomností Boha, takže Alžběta už z jejího hlasu poznává, koho jí přináší. Nezapomínejme, že přijímáme Pána Ježíše v Nejsvětější svátosti, a že by tedy i z nás měl zářit. A na druhou stranu - snažte se, abychom Boha viděli i v druhých lidech.

Alžběta si uvědomuje výjimečnost této návštěvy - žena, která k ní přichází, je mnohem větší než ona, je to matka jejího Pána. Tím nám připomíná, abychom také my u druhých lidí viděli to, v čem jsou lepší než my, abychom se nad ně nepovyšovali. I svatý Pavel nás k tomu vybízí: "v pokore pokládejte jeden druhého za lepšího než sebe" /Flp 2,3/.

My se však dnes na chvíli zastavíme u jedné věty z Mariina evangelia, nazývané někdy podle prvního slova jeho latinského překladu Magnifikat /"Magnificat enim nos Dominus" - "Velebí nás duše Pána"/. Bude to věta "Veliké věci mi učinil ten, který je mocný". Někomu se může zdát, že sehle věta zní trochu sebevzdě. To nám nejde daleko od s rennou Marii, pokornou služebnici Páně. Teď několik poznámek na vysvětlenou. Vleone: co je to pokora. Pokora je předevím pravdivost. Pravdivost vůči sobě, vůči druhým i vůči Bohu. Nezáleží to stavba na odív vlastní dokonalosti, ale není to ani pokrytecké mlčení o Božích darech. Bůh každého z nás mnohonásobně obdaroval. Svě dery nám však nedal jen tak tak pro nic za nic, nýbrž proto, abychom je rozvíjeli a s

jejich pomocí sloužili svému bližnímu. Tyto dary pro nás Bůh měl připravené, jak říkáme, "od vščnosti", a vložil je do naší duše dlouho před naším narozením, při početí. Jak rosteme a dospíváme, postupně Boží dary v sobě rozpoznáváme a učíme se s nimi správně zacházet. Vědecky, když nějaký takový dar /vlahu, vlastnost, schopnost, nadání/ u sebe nebo u druhého člověka objevíme, měli bychom především poděkovat Bohu /a samozřejmě ani ne ty, kteří nám pomohli tento Boží dar objevit, např. rodiče tina, jak nás vychováli/. Potom, je-li to "náš" dar, zamysleme se, jak ho co nejlépe využít, zda jím můžeme být někomu užiteční nebo dělat druhým lidem radost. /A to neplatí jen pro "nové objevy"; takto je možné také pojmout zpytování svědomí - jak hospodařím a dary, které mi Bůh dal?/

Jsou pak ještě i jiné dary, které nám Bůh dává ani ne tak proto, abychom jejich prostřednictvím lidem sloužili nebo dělali radost, jako spíše pro radost nás. Hezké zážitky, setkání, radostná překvapení, ale také příroda nebo umělecká díla - to všechno jsou dárky pro nás, projevy Boží lásky a "pozornosti". /I to by mohlo být dobré zpytování svědomí: Děkuji Bohu za každý jeho dar?/

Stále znovu se to zde opakuje, a přece to řekneme ještě jednou: původcem všeho dobrého v nás i kolem nás je Bůh. Naše skutky, naše činy i srdce by ho za to měly bez přestání chválit, tak jako ho chválila i Panna Maria, vyvolená mezi všemi. Vezměme si z ní i v tomto příklad. Hlasíme se třeba alespoň část jejího chvalospěvu zpaměti a občas se ho posadíme a vědomostí za všechny velké a krásné, ale i za ty nenápadné Boží dary.

Nechť tě, Pane, chválí naše dítě i srdce,
nechť tě chválí celý náš život:
a protože tvým darem je, co jsme,
udělal, ať i celý náš život je tvůj.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

SVÁTOST SMÍŘENÍ

/9. část/

Dnes bychom si měli říci něco o odpustcích. Tato otázka není lehká, protože se velmi často setkáváme s nesprávným chápáním odpustků. Lybka se pokusí stručně, vystihnout to nejpodstatnější a věří, že pokud budete mít nějaké nejasnosti, ozvete se.

Označení "odpustky" souvisí se slovem "odpuštění". Podstatou odpustků je, že nám Bůh odpuští tresty za hříchy, kterých litujeme. Mezi odpuštěním hříchu a odpuštěním trestu za hřích je rozdíl. Příkladně si to na příkladu. Představme si, že jsme u někoho na návštěvě, nedáme si pozor a rozbijeme skleničku. Hned toho litujeme a prosíme za odpuštění. Hostitel nám odpustí, že jsme skleničku rozbili, odpustí nám ten skutek, kterého jsme se svou neopatrností dopustili. Je však naší povinností škodu nahradit a koupit novou skleničku. Když to učiníme, je vše v pořádku, náš skutek nám byl odpuštěn a jeho následky jsme odstranili. Hostitel však může být tak velkorysý, že nám odpustí i náhradu té rozbité skleničky. Cítíme, že si to nezasloučíme, že by bylo spravedlivé, kdybychom koupili skleničku novou, a tím více si uvědomujeme, jak je k nám hostitel dobrý. Nad spravedlností vítězí dobrota. Za to bychom měli zvláště poděkovat. Také nezapomeneme, že někdo za nás tu náhradu musí vykonat - v tomto případě někdo musí koupit novou skleničku, nebo jich hostitel má dost /takže ji někdo už "nahradil" předem/.

Tento poněkud zjednodušený příklad nám má pomoci pochopit, jak je to s odpustky.

Někteří lidé konají hodně dobrých skutků, jiní toho dobrého vykonají

zenně a neopak páchají více zla. Věřme, že v církvi je hodně takových lidí, kteří ve svém životě vykonali mnoho dobrého - víc než, lidsky řečeno, bylo nutné pro jejich spásu. To dobro, které vykonali, se neztratilo, tvoří tzv. "poklad církve". Ten založil Pán Ježíš svou vykupitelskou smrtí na kříži a přispívat do něj může kdokoli z nás. Jen Bůh ví, jak velký tento "poklad" je, protože jen on zná srdce všech lidí. A my věříme tomu, že když budeme prosit a když se o to i přičiníme, Bůh nám z tohoto "pokladu dobra" dá, kolik potřebujeme, abychom dosáhli odpuštění trestu za své zločiny, a tím spásy. Jak se o to můžeme přičinit? Tím, že se pevně rozhodneme napravit svůj život a když dokážeme, že o tuto milost stojíme - modlitbou, postem, poutí, dobrým skutkem... /V dřívějších dobách církev věřícím jako jeden z dobrých skutků nabízela možnost přispět např. peněžním darem na stavbu nějakého kostela nebo na misi. Nepřátelé církve si to pak překroutili a začali říkat, že církev odpustky prodává. To však pochází ze zásadního nepochopení, o čem tu jde./

Odpustky vlastně posilují naše vědomí přináležetosti k církvi. "Poklad církve", o kterém jsme mluvili, je vlastně společným "majetkem" celá církev - každý, kdo koná něco dobrého, do něj přispívá, a každý, kdo potřebuje a projeví upřímnou snahu po zlepšení života /nebo, a to platí zejména pro duše v očistci, za koho se modlí, případně obětuje někdo druhý/, z tohoto "pokladu" dostává. To vše je však záležitostí víry. Je to vlastně jakýsi obraz Božího milosrdenství, který nám má pomoci pochopit alespoň něco z tajemství církve. Komu je tento obraz cizí, nemusí ho přijmout. Víra v "poklad církve" není závazná; závazná je pro katolíka víra v Boží milosrdenství a ve společenství svatých.

Se získáním odpustků jsou spojeny i některá poutní místa nebo určité dny, ale nebudeme si je teď vyjmenovávat - náš výklad by se tím zbytečně prodloužil. Připomeneme si jen to, že pro právě probíhající Rok Panny Marie byla v Rybce zvláštní poutní místa /Rybka je na začátku tohoto ročníku postupně uzavřena/ a svátky /i na ně vás průběžně upozorňuje/, kdy je možné získat odpustky při splnění následujících podmínek: sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svätého Otce /podrobněji i o těchto podmínkách bylo v zářijové Rybce/. A každoročně první listopadový týden je třeba možné ~~získat odpustky~~ návštěvou hřbitova a modlitbou za zesnulé pomáhat duším v očistci.

/Pokračování/

Rybka připsaná - nahlašte jí, kolik je u vás čtenářů! Jinak vás nemůžeme slíbit, že se na každého dostane "překvapení", které se chystá s příštím číslem.

A H O J I